

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De interna conuersatione. Cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

LIBER SECVNDVS

Admonitiones continet ad interna trahentes.

CAPITA LIBRI SECVNDI.

DE interna conuersatione.
 De humili submissione.
 De bono pacifico homine.
 De pura mente & simplici intentione.
 De propria consideratione.
 De latitia bona conscientia.
 De amore Iesu super omnia.
 De familiari amicitia Iesu.
 De carentia omnis solatij.
 De gratitudine pro gratia Dei.
 De paucitate amatorum crucis Iesu.
 De regia via sancta Crucis.

Cap. I
 II
 III
 IV
 V
 VI
 VII
 VIII
 IX
 X
 XI
 XII

CAPVT I.

De interna conuersatione.

Regnum Dei intra vos est, dicit Dominus. Conuerte te ex toto corde ad Dominum, & relinque hunc miserum mundum, & inueniet anima tua requiem. Disce exteriora contemnere, & ad interiora te dare, & videbis regnum Dei in te venire. Est enim regnum Dei pax & gaudium in Spiritu sancto, quod non datur impiis. Veniet ad te Christus, ostendens tibi consolationem suam, si dignam illi ab intus paraueris mansionem. Omnis gloria eius & decor ab intra est, & ibi complacet sibi. Frequens illi visitatio cum homine interno, dulcis fermocinatio, grata consolatio, multa pax, familiaritas stupenda nimis.

2. Eia anima fidelis, prepara huic Sponso cor tuum, quatenus ad te venire & in te habitare dignetur. Sic enim dicit: *Si quis diligit me, sermonem meum seruet, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus.* Da ergo Christo locum, & ceteris omnibus nega introitum. Cum Christum habueris, diues es, & sufficit tibi. Ipse erit prouisor tuus, & fidelis procurator in omnibus, ut non sit opus in hominibus sperare. Homines enim cito mutantur, & deficiunt velociter, Christus autem manet in aeternum, & astat usque in finem firmiter.

3. Non est magna fiducia ponenda in homine fragili & mortali, etiam si

Luca 17.
Ioel. 2.

Rom. 14.

Psal. 44.

Ioan. 14.

Ioan. 12.

Hier. 17.

etiam si utilis sit & dilectus: neque tristitia multa ex hoc capienda, si interdum aduersetur & contradicat. Qui hodie tecum sunt, cras contrariari possunt, & è conuerso, saepe ut aura vertuntur. Ipse pro te respondebit, & faciet bene sicut melius fuerit. Non habes hic manentem ciuitatem, & ubicunque fueris, extraneus es & peregrinus; nec requiem aliquando habebis, nisi Christo intimè fueris vnitus.

1. Pet. 5.

Hebr. 13.

Phil. 5.

Sap. 5.

4. Quid hic circumspicis, cum iste non sit locus tuæ requietionis. In caelestibus debet esse habitatio tua, & sicut in transitu curata terrena sunt aspicienda. Transeunt omnia, & tu cum eis pariter. Vide, ut non inhereas; ne capiaris, & pereas. Apud Altissimū sit cogitatio tua, & deprecatio tua ad Christum sine intermissione dirigatur. Si nescis speculari alta & caelestia, requiesce in passione Christi, & in sacris vulneribus eius libenter habita. Si enim ad vulnera & pretiosa stigmata IESU deuotè confugis, magnam in tribulatione confortationem senties: nec multum curabis hominum despectiones, faciliterque verba detrahentia perferes.

Matth. 1.

12. 26. &

Ioan. 15.

5. Christus fuit etiam in mundo ab hominibus despectus, & in maxima necessitate à notis & amicis inter opprobria derelictus; Christus pati voluit & despici, & tu audes de aliquo conqueri? Christus habuit aduersarios & obloquentes, & tu vis omnes habere amicos & benefactores? Vnde coronabitur patientia tua, si nihil aduersitatis occurrerit? Si nihil contrariam vis pati, quomodo eris amicus Christi? Sustine te cum Christo, & pro Christo, si vis regnare cum Christo.

2. Tim. 2.

6. Si semel perfectè introiisses in interiora Iesu, & modicum de ardente amore eius sapuisses: tunc de proprio commodo vel incommodo nihil curares, sed magis de opprobrio illato gauderes, quia amor Iesu facit hominem seipsum contemnere. Amator Iesu & veritatis, & verus internus & liber ab affectionibus inordinatis, potest se ad Deum liberè conuertere, & eleuare se supra seipsum in spiritu, ac fruitiue quiescere.

Isaia 64.

7. Cui sapiunt omnia, prout sunt, non ut dicuntur aut aestimantur; hic verè sapiens est, & doctus magis à Deo, quàm ab hominibus. Qui ab intra seipsum ambulat & modicum ab extra res ponderare: non requirit loca, nec expectat tempora, ad habenda deuota exercitia. Homo internus citò se recolligit, quia nunquam se totum ad exteriora effundit. Non illi obest labor exterior, aut occupatio ad tempus necessaria: sed sicut res eueniunt, sic se illis accommodat. Qui intus bene dispositus est & ordinatus, non curatur & distrahitur, quantum sibi res attrahit.

8. Si rectè tibi esset, & bene purgatus esses, omnia tibi in bonum cederent & profectum. Ideo multa tibi displicent & sæpe conturbant, quia adhuc non es tibi ipsi perfectè mortuus, nec segregatus ab omnibus terrenis. Nil sic maculat & implicat cor hominis, sicut impurus amor in creaturis. Si renuis consolari exterius, poteris speculari caelestia, & frequenter iubilare interius. Rom. 8.

CAPVT II.

De humili submissione.

1. **N**on magni pendas, quis pro te vel cõtra te sit: sed hoc age & cura, vt Deus tecum sit in omni re, quam facis. Habeas conscientiam bonam, & Deus bene te defensabit. Quem enim Deus adiuuare voluerit, nullius peruersitas nocere poterit. Si tu scis tacere & pati, videbis procul dubio auxilium Domini. Ipse nouit tempus & modum liberandi te, & ideo te debes illi resignare. Deiest adiuuare, & ab omni confusione liberare. Sæpe valde prodest ad maiorem humilitatem seruandam, quòd defectus nostros alij sciunt, & redarguunt. Ibidem.
1. Cor. 4.
Psal. 27.

2. Quando homo pro defectibus suis se humiliat, tunc facilius alios placat, & leuiter satisfacit sibi irascentibus. Humilem Deus protegit & liberat; humilem diligit & consolatur: humili homini se inclinat: humili largitur gratiam magnam, & post eius depressionem leuat ad gloriam. Humili sua secreta reuelat, & ad se dulciter trahit & inuitat. Humilis accepta confusione, satis bene est in pace; quia stat in Deo, & non in mundo. Non reputes te aliquid profecisse, nisi omnibus inferiorem te esse sentias. Iacobi 3.
Iob 3.
Matth. 11.

CAPVT III.

De bono pacifico homine.

1. **T**ene te primò in pace, & tunc poteris alios pacificare. Homo pacificus magis prodest, quàm bene doctus. Homo pacifonatus etiam bonum in malum trahit, & facilius credit. Bonus pacificus homo omnia ad bonum conuertit. Qui bene in pace est, de nullo suspicatur. Qui autem malè contentus est & commotus, variis suspicionibus agitur, nec ipse quiescit, nec alios quiescere permittit. Dicit sæpe, quod dicere non deberet, & omittit, quod sibi magis facere expediret. Considerat, quod alij facere tenentur, & negligit, quod ipse tenetur. Habe ergo primò zelum super teipsum, & tunc iustè zelare poteris etiam proximum tuum. 1. Cor. 13.
Matth. 7.
Act. 1.

2. Tu bene scis facta tua excusare & colorare, & aliorum excusationes